

Je nás víc

Cestopis z kuchyně

(Varování: Všechny osoby a události jsou skoro jako smyšlené.)

Letos bych také chtěl psát cestopis. Ze zvyku. Jenže jsem na velikonoce nikam daleko nejel, tak by to musel být cestopis leda ze sklepa. Nebo z kuchyně. Jaké také dobrodružství může člověk potkat v Říčanech u Prahy.

Maximálně nákup v Průhonicích. V neděli ráno jsme tam se synem zajeli nakupovat. Obvykle parkuju na kraji, auto tam vždy najdu, a je tam dost místa. Teď na svátky jsem ovšem chtěl frajeřit, a zajet až za stanoviště košíků. Vypadalo, že je tam míst dost; jenomže někdo je pomaloval invalidními vozičky. Tak jsem se rozhodl přeparkovat. Táhle je mezírka, akorát se tam vejdu, přece už po tolika letech umím couvat, ujišťoval jsem se nepřesvědčivě. A skutečně, podle zpětného zrcátka jsem se tam bravurně vešel. Jenže zrcátko, jak známo, přehazuje strany; na jedné byla sice sanitární mezera, ale u sebe jsem dveře otevřel tak na dva centimetry. Nezbyvalo jet tam kam vždycky. A najít syna, který máje otce dokonale přečteného včas z auta vystoupil.

Zase jsem si musel vzpomenou na svou matku:“ Sice studovanej, ale debil.“

Byly časy, kdy jsem tomu nerozuměl. Ne, že bych chtěl s falešnou skromností zapírat formální vzdělání a např. tvrdit, že jsem tituly získal nedopatřením (Faraon: A ještě tam vytesejte, že jsem to vlastně dělat nechtěl.) Ale je zajímavé, jak je někdy nevýznamné a nicotné pro praktický život. Například víc než titul za jménem mě potěší bageta se šunkou a okurkou na Hlavním nádraží, kterou si někdy dám, když se z práce vracím hladový domů. To ovšem nemůže nikdo pochopit. Musel by pamatovat, jak to tam vypadalo za socialismu, vědět, že nakládaná okurka podle receptu jakési paní Šárky, která při víně hodiny klábosila v Ládví s tetou tak, že to slyšelo celé sídliště, a která se pak odstěhovala do Austrálie, byla jedna z rodinných tradic a oblíbená pochoutka z dětství, apod. Abych to zjednodušil, bagetu si dávám kvůli okurce. A téměř pokaždé, když vyjedu eskalátorem na mezinástupiště a k vlaku pokračuji vlastní silou, mi z té bagety ta okurka vypadne.

Ještě jsem zapomněl, že v sobotu jsem byl se studentem Jakubem na běžkách v Jizerských horách, což mě v mém filozofování částečně uklidnilo. Bylo to, mimochodem, jedno z nejlepších lyžování (na Velikonocel!) co jsem zažil. A neobvykle plodně a na úrovni jsme si popovídali. Jak moji příbuzní kdysi se kdysi v trabantu v zatáčce u Brandýsa převrhli na střechu a potřísnili zabíjačkovou polívkou (jestli je mezi čtenáři ještě někdo, kdo ode mě tu historku neslyšel, pošlu mu korunu); já jsem se zas dověděl, jak ho rodiče v kočárku nechali zapomenutého uprostřed zamrzlé Vltavy ... Prostě, i mladá generace ví, co je v životě nejdůležitější a nejzajímavější.

Ovšem s druhým synem, který se shodou okolností jmenuje jako já, Petr, se tak úplně neshodneme. Např. myšlenka velikonočního úklidu se mu nezdála příliš plodná. Vůbec je těžké ho přesvědčit, že z našeho domu odešlo služebnictvo již po porážce na Bílé Hoře, a od té doby se nevrátilo. Byť mám pokoj hned vedle.

Jednou jsem z něho chtěl vymámit jeho představu o jeho roli ve společné domácnosti. Aníž bych chtěl vynášet podrobnosti, řeknu jen jedno: Jste-li rodič, nikdy takovou věc nezkoušejte. (Oscar Wilde: Největší trestem je, když dosáhnete toho,

co jste chtěli.) Celkem rychle jsme se dostali k tomu, že děti nemusí žádnou vděčnost rodičům projevovat, neboť s těmi se už dost piplali zas jejich rodiče. Proti čemuž se samozřejmě nedá nic namítat. I já jsem navrhnul už jen drobné vylepšení: tu skluzavku, která bude povinně instalována na všech hřbitovech, polejt vodou. Aby to starejm pod ten drn tak dlouho netrvalo.

Francouzské slovo *travallier*, pracovat, původně znamenalo něco hodně nepříjemného, jako jít v noci nahý lesem plným komárů, nebo muset po ránu pozdravit sousedku. Petr má samozřejmě přes moje pomluvy práci rád. Dokonce má vlastní metodu, jak zaplašit ducha francouzské revoluce: když už krouhám zelí, nakoupím pivo a zavolám kamarády. Když už meju schody, pustím si k tomu radio, až se barák třese. Když už vařím knedlíky, aspoň si při tom zahraju na kytaru (a dám je do malého hrnečku a vařím po částech, abych si zahrál co nejdéle). Když už meju okna ...

Ne, mýt okna jsem ho ještě neviděl. Má ji rád, ale zbytečně ji nevyhledává.

Prostě, byly to velice milé a domácí velikonoce. Také jsem se viděl ve Stavovském divadle s dávným kamarádem Milošem a jeho rodinou. Hráli tam Othella, moderní adaptaci. Tam jsem si zas vzpomněl na svou matku: „Tygr s pout'ovým balónkem a gramofon v Shakespearovi: Už jim tam nikdy nevkročím!“

S matkou Miloše jsme se ovšem shodli, že se herci docela snažili. A že je škoda, že to divadlo je tak daleko. Například televize v obýváku je blíž.

Ale nejsem příliš dětinský, nepraktický, neumím parkovat, lpím na malichernostech (další drama bylo, když jsem v nákupu v Průhonicích nemohl najít svůj banánek v čokoládě) ... Naštěstí poslední mraky zahrála cesta vlakem. Nemluvím teď o tom, že neměl zpoždění, že tentokrát výjimečně žádnéj strejda celou cestu nevyřvával do mobilu, ani že se konečně projevil plod mého vzdělání v praktickém životě: kvůli mému profesorskému saku, které jsem si vzal do divadla, se mě průvodčí („Přistoupil, prosím!“) neodvážila kontrolovat a šla raděj dál. A to jsme ani příliš nedělal, že tam nejsem.

Ne, bylo to ještě před nástupem, za těmi eskalátory, na tom rohu cestou k perónu. Tam, na dlažbě, leželo. Kolečko okurky vypadlé z bagety. Ale já už tam týden s bagetou nešel. Musí to znamenat jedinou věc: Nejsem na světě sám.

Multimediální bonus: [video](#)